Opinión

GCG GRUPO CORREO GALLEGO
Edita: EDITORIAL COMPOSTELA
Preguntoiro 29 // 15704 Santiago
D. legal C-7/1958. ISSN 1579-1564
info@elcorreogallego.es
www.elcorreogallego.es

EDITOR DE HONOR: FELICIANO BARRERA
DIRECTOR: JOSÉ MANUEL REY

Director Ediciones Digitales, Santiago y Área metropolitana: Caetano Díaz.
Coordinador General: José Antonio Pérez.
Subdirectores: Víctor Tobío, Xavier Cea y Demetrio Peláez

Redactores Jefe: Natalia Rodríguez, Charo Barba, Olga Vilar, Ángel Orgaz y Marina Salgueiro.
Relaciones Externas: Mari Carmen Ruiz de Arcaute.
GERENTE: Ángel Remesar.
Director Comercial: Alberto T. Rey.
Subdirectora Comercial: Palmira Roo.
Coordinador-Jefe Publicidad y Marketing: José María Tajes.
Jefe coordinación A Costa Vella: Diego Mallou, subdirector.

{ ENFIANDO }

Mentiras constitucionais

Afonso Eiré

PARA entender a "consagración" da Constitución Española de 1978, a que cada ano por estas datas lle colgan un novo perendengue taumatúrxico, acóllome as verbas de Otero Novas, unha das personalidades máis destacadas nese proceso e que poucas veces aparece mencionado: "Falamos Adolfo Suárez e mais eu da necesidade de dotar a Carta Magna do máximo prestixio porque a súa aureola contribuiría á súa permanencia, e, polo tanto, do sistema que lograramos".

Para dotala dese "prestixio", decidiron "personificala" nos membros do relatorio Constitucional do Congreso, que realizaron a primeira redacción, premiándoos e dándolles boato.

O proceso sería para esmendrellarse se non estivesen santificados por culpa de Fraga Iribarne.

Consideraron pertinente outorgarlles a Grande Cruz de Isabel A Católica. Otero Novas chamou un a un, comezando polos de máis á esquerda. Todos aceptaron. Até chegar a Fraga, que se nega. Ten unha boa razón, xa lle fora concedida. Otero Novas pregúntalle das Grandes Cruces cal non ten aínda. "Xa as teño todas", foi a contestación de Fraga e pediulle que lle outorgaran un Grande Colar. Pero Suárez non quixo porque un Grande Colar resérvanse para aos xefes do Estado.

"Así que fixemos nacer o concepto de Pais da Constitución, persoas merecedoras de honores, aínda que foran unicamente colaboradores distinguidos con outras instancias", afirma o daquelas ministro da Presidencia.

O seu traballo foi o de meros amanuenses, pois cando a redacción da Constitución ía comezar, "practicamente todos os grandes instrumentos democráticos, incluso moitos dos factores constitucionais, xa estaban pactados, establecidos e rodando", afirma Novas.

Mesmo as preautonomías de Catalunya, Euskadi é Galiza, pois, moi ao contrario do que se ben afirmando, non é a Constitución de 1978 a que propicia estas autonomías, senón que recolle un dereito histórico gañado cando a República.

Ademais, o tan cacarexado consenso constitucional xa vén de 1976. Novas cóntao así: "Aínda que as esquerdas proclamaban enfaticamente as súas propostas de ruptura, de mellor ou peor gana, xa antes da chegada de Adolfo Suárez á presidencia, aceptaron e acabaron colaborando coa vía reformista".

Todos coincidían nos aspectos fulcrais, monarquía e teito autonómico. As arduas negociacións foron para varrer para casa

O 30 de marzo de 1977, Otero Novas entrégalle a Suárez un borrador da Constitución, pois "quen adianta o borrador a negociar, sempre entra con vantaxe". Tamén o PCE manda o seu propio borrador e tamén chega a Moncloa un do "EE-DC-PSOE", quer dicir, redactado polos democratacristiáns de Ruiz Jiménez e o PSOE.

Todos coincidían nos aspectos fulcrais, monarquía e teito autonómico, así que as "arduas" negociacións posteriores só foron un xeito de lavar a cara e de varrer electoralmente para a casa.

Xornalista

{ OS CARROUCHOS }

Máis relevancia!

Milagros Fernández

NUN libro con moito resón na miña etapa de doutoramento, Paul Feyerabend (*Contra el método,* Ariel) defendía o provocador lema de *Todo vale*. Quería facer ver que no coñecemento non hai só un modelo nin unha única teoría, tampouco unha soa demostración. Feyerabend foi un auténtico introdutor da diversidade nos xeitos de acadar saber e cultivar a ciencia. Miña nai tén unha frase retranqueira, "Ai, filla, todo che é unha comedia!", para aludir á falta de criterio serio e para sinalar o desconcerto. A Conchiña (así se chama miña nai) repite moito esa sentenza, abraiada pola ausencia de varas de medir o que é importante. Feyerabend defendía a diversidade metodolóxica rigorosa na actividade científica. Miña nai pásmase da escaseza do que ten valor.

Hai poucos anos pensabamos que internet ía ser a panacea na procura da sabedoría e da cultura: toda a información ao noso alcance nun golpe de rato. Hoxe, máis de cen mil persoas son seguidoras dun youtuber que afirma que a Terra é chá. Outros milleiros que negan a evolución das especies de Darwin e a nosa ascendencia como primates. Vivimos nun mundo onde todo parece estar ao mesmo nivel: o que ten valor e o que non é máis que lixo. Coma se se tivera borrado a relevancia e se esvaeceran criterios de significado. A miña ignorancia exposta sen pudor comparte o mesmo lugar que o teu coñecemento. O «Todo vale» sen peneira.

Nese estupendo programa de radio, *No es un día cualquiera,* capitaneado por Pepa Fernández, o periodista Manuel Campo Vidal abre unha fiestra (en *Comunica, que algo queda*) cara á precisión e á obxectividade como ingredientes chave da eficiencia para facerse entender. Para explicármonos requírese sermos relevantes e convincentes. Tamén veraces e novidosos. A maioría das veces semella estarmos abafados por frases repetidas, obviedades, argumentos débiles que non levan á reflexión. Faltan ideas clarificadoras do que é certamente importante. Precisamente, nun artigo recente (*El País,* 26/11/2017), Soledad Gallego Díaz lembraba o compromiso deontolóxico de "abrir a porta ás precisións e ás demostracións". A linguaxe política e, en xeral, a linguaxe periodística padece nestes tempos tales males. Políticos que contestan a calquera pregunta con respostas aprendidas que non cadran. Moi acordes co dito Falar do xato, e esquecer o trato (parello ao castelán A dónde vas?/ Manzanas traigo). Profesionais do Dereito que desenfocan para escurecer o esencial: que, sobre todo, hai unha vítima. Coma se quixeran dar vixencia ao lema de "Ela algo faría...!".

Todo profesor que se prece manexa un principio pedagóxico básico: ensinar non consiste en explicar todo o que sabe, senón en organizar os contidos segundo a súa relevancia. Un bo docente debe xerarquizar o que é importante e significativo para que os alumnos aprendan e se formen. Non todo o saber está ao mesmo nivel en calquera curso e á marxe dos aprendices. Pero ese principio de relevancia funciona tamén na vida cotidiana. Hai feitos e problemas de tal alcance social que sorprende non se lles dea prioridade e pertinencia política e informativa. O cambio climático ameazante pide a gritos decisións para revertelo, mais tamén estudos serios para mitigar o seu impacto. O quentamento global fai que o consumo enerxético se dispare, sen que se definan medidas para dar o seu sitio ás enerxías renovables, nen tampouco se faga previsión para evitar malgastar o que estamos agotando. Quizais porque os temas ecolóxicos piden austeridade no consumo acaben converténdose en asuntos sensibles nun mundo de economía voraz. Mal nos vai ir se a conservación do natural non se atende máis que coma un gran negocio. Fernando Cembranos (*Contexto y acción,* 15/11/2017) fala xa de "colapso ecolóxico" aínda que non se detecte nos indicadores económicos propios dunha cultura do despilfarro que algúns chaman desenvolvemento. Por certo, o Goberno islandés coa recén elexida primeira ministra, Katrín Jakobsdóttir, leva como un tema prioritario a redución da pegada ecolóxica máis aló dos Acordos de París. Un exemplo claro de relevancia social.

Catedrática de Lingüística en la USC

{ EL HUMOR DE SALAS }